

Nyilvános ülést tartott a szegedi kendergyárban a textileszakszervezet területi bizottsága

Tegnap, pénteken délután a Szegedi Kenderfonógyár tanácstermében nyilvános ülést tartott a Textilipari Dolgozók Szakszervezetének Csongrád megyei Területi Bizottsága. Olyan kérdéseket tárgyalt meg, melyek közelről érintik a kendergyári szakszervezeti bizottságot és az üzem dolgozóit is.

Elsőnek Suba Lajosné, a területi bizottság munkatársa számolt be azokról a tapasztalatokról, melyeket hatagú brigádvizsgálatuk során szereztek a kenderfonógyár szakszervezetének szociális munkájával és a gyár bölcsődéjével kapcsolatban. Beszámolójában megállapította, hogy

az üzemben behatóan foglalkoznak a dolgozók apróbb ügyeivel is,

különösképpen a műhelytitkárok tesznek sokat a családos nők segítségére, családlátogatások, segélyezések intézésére. A nagy nyilvánosság elé kívánkozik az ebben az évben kiadott szociális segélyek statisztikája is. Eszerint

az év első nyolc hónapjában 321 dolgozó részesült szociális segélyben

84 ezer 850 forint összeggel, nem számítva bele a különböző szülési, halálzási és rendkívüli segélyeket.

Javult a dolgozók élelmézése is,

amennyiben az ebédek helyes étrendösszeállításával elejét vették a létszám hullámzásának. Ha a dolgozók »borítékon kívüli« bérezését tekintjük, elegendő azt megemlíteni példának, hogy a szakszervezeti üdülések elmúlt tíz éve alatt 2075 fő (ebből 492 férfi, 1583 nő) vett részt kedvezményes üdülteésben, és

minden évben száznál is több gyerek utazott a gyárból nyaralásra.

Az elkövetkezendő időkben azonban az üdülőjegyek kiosztásánál érdemes meghallgatni a műhelybizottságok és bizalmiak véleményét. Így igazságosabbá válhat a kijelölés.

A beszámoló második része a Kendergyár bölcsődéjében és napközi óvodájában lefolytatott vizsgálatról szólt. A két intézményben

Új gyáctmányok az élelmiszercipacban

A Kereskedelmi Minőségellenőrző Intézet több új élelmiszer forgalomba hozatalát engedélyezte. A Duna Konzervgyárban sikerült előállítani a külföldi piacon is kedvelt pritaminnal halkan-zervet. A szeletelt haldara-

általában napi 180-200 gyerek jut elhelyezéshez, 40 olyan kisgyerek is, akinek szülei nem ebben a gyárban dolgoznak. A leltári és egyéb ellenőrzések mindent rendben találtak, és a brigád megállapította, hogy az előző két vizsgálat tapasztalataival ellentétben a jóléti intézmény dolgozói között kellemes légkör, megfelelő munkatársi viszony alakult ki.

A beszámoló után az érdeklődők számos kérdést tettek fel az előadónak.

a hozzászólások pedig a dolgozók melegegését tükrözték a hallottakkal kapcsolatban.

A nyilvános területi bizottsági ülésen végül Pesti Lajos területi bizottsági elnök a pártkongresszus tiszteletére indított munkaverseny jelenlegi állásáról tájékoztatta a résztvevőket.

Néhány szót a „szegedi vakság”-ról

Gyakran előfordul, hogy egyik-másik szegedi üzem igazgatója, a műszaki vezető vagy a gépek mellett dolgozó munkások a maguk környezetében nehezebben ismernek fel bizonyos jelenségeket, hibákat. Ahogy mondani szokás: nem látják túl a gyár kerítésén. Erre használják ezt a kifejezést, hogy üzem vakság. E különleges betegség megnyilvánulási formáira bukkanhatunk »városi« szinten is. Szűkebb hazánk, Szeged életében többféle ilyen »vakság« találkoztunk.

Mit jelent e fogalom: szegedi vakság. Körülbelül azt, mint mikor azt mondjuk valakire, hogy nem látja a várost a nagy házaktól. Ezt társadalmi, gazdasági életünkre, a szocializmus építésének munkájára vetítve úgy fogalmazhatnánk meg: hogy nem látják, vagy nem akarják látni azt, ami az orruk előtt történik.

Nemrégiben az üzemi termelés kérdéseiről »Tanuljunk egymástól« címmel a tapasztalat-cserével kapcsolatos cikk jelent meg lapunkban. Már másnap eljutott szerkesztőségünkbe egy-két megjegyzés. Néhányan tájékoztatásból eredően vélik azt a javaslatot, hogy idehaza, egymástól is vehetünk át jócskán, vagy adhatunk át másoknak hasznos tapasztalatokat.

Akadnak olyanok is, akik egyenesen sértésnek érezték azt a megjegyzést, hogy néhányan csak az ország határain túlra tudnak kacsintgatni. Pedig így van. Ha technikai újdonságokról esik szó, vagy a műszaki fejlesztésről, akkor azt mondják: előre csak a legfejlettebb külföldi tapasztalatok, eljárások átvételével léphetünk. Ezek a saját eredményünket

lebecsülő szegedi vakok. Ők könnyen felismerhetők, hiszen ismertetőjelük általában azonos. Többnyire unottan mennek el építkezéseink, eredményeink mellett, ha ezekről hallanak, csak legyintenek. Mindent lekicsinyelnek, ami szép. Ezek természetesen nemcsak speciálisan szegediek. Kiterjedt rokonsággal rendelkeznek az egész ország területén.

Találkozhatunk olyanokkal, akik elégedettek a szegedi üzemek termelésével. Persze nem olyan értelemben, hogy drágán termelnek, magas önköltséggel, vagy, hogy termelékenyebb is lehetne a munka. Nem ez az ó bajuk és nem is a szocializmus építésének gyorsabb ütemét igénylik. Rendszerint az fáj nekik, hogy ezek az üzemek nem a hozzájuk hasonlókéknak termelnek, hanem a munkásokat szolgálják. Az utóbbi évek eredményeit pedig felfűjt valaminek tartják. Üzemépítkezéseink közül a Textilművekre azt mondják, hogy már régen épült, a ruhagyár számukra egyenlő a Dohánygyárral. Üzem az üzem helyén. Nem számolnak azzal, hogy ötször-, hatszorannyi munkást foglalkoztat, mint a dohánygyár. A Szörme- és Bőrruhakészítő Vállalat sem több egyszerű profilváltozásnál a volt Pátria Cipőgyár helyén. Pedig munkatermei mellett eltörpülnék az egykori kis cipőüzem műhelyei. A DÉL-ROST újszegedi pozdorjalemezüzemére is becsmérlően nyilatkoznak. Pedig ez a kis üzem, amelyet egy év alatt már bővítettek is, termelési értékben többet jelent, mint a rostkiélesztő termelése. A Szegedi Kenderfonógyár gyógyfürdőjére, s a többi üzemek szociális létesítményeire, viszont mellébeszéléssel felelnek, és arról szólnak, hogy mi hiányzik esetleg még. A Mérey, a Kossuth utcai, a Marx téri új lakóházak láttán viszont azt hánytorgatják, hogy Móra- városban még vizes lakásokban élnek családok emberek. Szavaikkal a tudatlanok, a felvilágosulatlanok között természetesen fertőznek is az ilyenek. Állításaik nemcsak torzak, hanem hazugok és rosszindulatúak is.

»szegedi vakság«-ban szenvedők között akadnak olyanok is, akik nem rosszindulatból nem látják a várost a házaktól. Hányszor találkoztunk emberekkel, akik nappal piszkosnak, éjjel sötétnek látják a várost. A külföldiek áradását a tiszta Szegedről, csak udvarias megjegyzésnek vélik. Vajon nem szegedi vakság-e, hogy nem értékeljük,

sőt lebecsüljük tereink, utcáink szépségét, pompáját. Ritkaság és különcködés számba vehető egy szegedi javaslattevő hosszú beadványa, aki az élelmiszercipac javításán fáradozna olyképpen, hogy a Széchenyi tér virágai helyett krumplítöveket látna szívesen. Ez jöhetnek olyan szélsőségek, amit nem vehetünk komolyan, de annál inkább egy másikat, amely nem látja szívesen a virágöveket a külváros utcáin, a házak udvaraiban. Azzal indokolják nézetüket, hogy nincs szükség az épületek körüli virágosításra, mert abból csak baj származik. Több helyen ugyanis, különösen a Belvárosban, ahol a lakóházak udvaraiba is jutott a virágövekből, a virágok védelmének jelszavával néhány házfelügyelő az utcára kergeti a gyermekeket. Ugymond, ott nem csinálnak kárt. Ezek nem gondolnak arra, hogy az utca forgatagában minden percben veszélyeztetett a gyermek egészsége, életbiztonsága. A szülő azonban aggódik gyermeke egészségéért, épségéért és ezért inkább azt mondja: pusztuljon a virág. Az is szegedi vakság, ha a virágok védelmének jelszavával a gyermekek testi épségét veszélyeztetjük. Övhatjuk és virágosíthatjuk a várost anélkül is, hogy gyermekeinket sodornánk veszélybe.

E előfordul, hogy az üzem mi is szegedi vakság összenőtt ikerestvéreként jelentkezik. Egynémelyik szegedi vállalatvezető ugyanis alig győzhető meg arról, hogy helyes, ha üzemek termékeit a szabadtéri játékok idején megrendezett ipari vásár alkalmával kiállítják, propagálják, népszerűsítik. Mit mondjunk nekik? Nyugodtan illethetjük őket a szegedi vakság jelzőjével. Mert itt nem egyszerűen arról volt szó, hogy vásárolják, vagy nem a szegedi ipar termékeit. Sereg-szemle volt ez, amely a szegedi kultúra mellett az ország színe elé tárta üzemi dolgozóink készítményeit, munkáját, sőt remekműveit. A felsoroltak java része, akárcsak az üzemi vakság, gyógyítható. Elérhető, hogy a becsületes emberek túllássanak a körtöltés szabta határon. Szükség van erre, mert mint az elmúlt hetekben tapasztalhattuk, ránk tekint az ország, figyelemmel kíséri munkánkat, eredményeinket. Tanuljunk meg mi is mindannyian becsülni azt, amit csináltunk, amit eddig teremtettünk. Tekintsünk ezekre úgy, mint valamennyiünkére, a közösségére, a szocialista Magyarországra eredményeire.

Nagy Pál

MAKÓÉVE

Horthy tehát megszabadult a román előrenyomulás rémétől. Megnyugodva folytatja eddigi ténykedését. »Felszólít minden parancsnokságot és közigazgatási hatóságot, hogy erélyesebb kézzel azonnal lásson hozzá a még működő kommunista központok letöréséhez, a még szabadon levő izgatók, a múlt, bűnös kommunista rendszernek szereplők letartóztatásához és leggyorsabb elítéléséhez. Egy mindenütt megtörténhet, csak egy órára sikerült puccs megakadályozhatja, hogy a már letartóztatott főbűnösök elvegyék büntetésüket. Nem fogadok el semmi néven nevezendő kifogást e téren. Azon körülmény, hogy valaki családos és helyben lakik, nem jogosít fel gyengeségre« — hangzik a fővezér mai napon kelt kegyetlen parancsa, amely a továbbiakban leváltással fenyegeti meg azokat, akik nem utasítást szellemében járnak el.

A szegedi lapokban is megjelent a kormány újáalakulásának a híre. Eredetileg úgy volt, hogy Friedrichnek is mennie kell (József főherceg eltávolításakor ő is lemondott), azonban foggal-körömmel ragaszkodván a hatalomhoz, sikerült felszínre maradnia. »Azt az áldozatot már nem vagyunk hajlandók meghozni, hogy mi is félreálljunk« — hangoztatta az egyik küldöttség előtt. A jól szervezett küldöttségjárás egyébként az utóbbi napokban általában tartott és azt volt hivatva bizonyítani, hogy a kormány milyen népszerű a tömegek előtt. Mozgósították az ébredő magyaroktól kezdve a keresztényszocialistákig az összes reakciós és fasiszta szervezeteket, hogy tüntessenek a miniszterelnökség előtt.

Az új kormányba bekerült Csáky Imre külügyminiszterként, Benitzky Ödön belügyminiszterként, Rubinek Gyula földművelésügyi miniszterként, Oláh Dániel keresztényszocialista ügynök ipari miniszterként, Nagyatádi Szabó István helyett pedig Sokoropátkai Szabó István lett a kigazda miniszter.

120 elektronikus gép dolgozza fel tízmillió személy adatait

A jövő évi népszámlálás alkalmával — előzetes számítások szerint — tízmillió személy, hárommillió lakás és kétmillió lakóház adatait dolgozzák fel. A statisztikusok körülbelül egymilliórd bejegyzést összegeznek.

A munka gyors, pontos lebonyolítását 120 korszerű elektromos és elektronikus gép segíti. A kérdőívek összegyűjtését és a kódolást — a válaszok számmá alakítását — emberek végzik. A kódolás befejezése után a beérkezett adatok »személytelenné« válnak, mert az

összegezéshez, a kombinációkhoz, a számításokhoz már csak lyukkártyák szükségesek, melyeken nevek nem szerepelnek.

A számokkal kifejezett feleleteket a lyukkártyákra lyukasztógépekkel vezetik át. A kartonokon a függőleges és vízszintes számsorok más-más fogalmakat jelölnek; ezekről a gép hibátlanul le tudja »olvasni« az adatokat. A rendezőgépekbe került lyukkártyákat az automata óránként negyvenzres sebességgel válogatja szét.

GAZDAG SZÜRET ELŐTT



A finom, korai csemegezőlők után érik már a zamatja a kadarkának is. Pírosodik a kövidinka, édesedik a rizling. Azt mondják a termelők: korábban úgy látszott, lényegesen jobb termés lesz az idén még a tavalyi rekordnál is. Az augusztusi esők azonban nemcsak hasznos, hanem kárt is csináltak jócskán. Így hát ha nem nagyobb, de legalább akkora termés idén is lesz Szeged környékén, mint a tavalyi.

Milyen lesz a minőség? Ez még nagymértékben függ a szeptembertől. Ha sok lesz a derült, meleg, napos idő, a cukorfokok is elérhetik a tavalyi szintet. Azután a minőség még attól is függ, hogyan

készültek fel a termelők, a felvásárlók a szüretre. Kiri János elvtárs, az ásothalmi állami pince vezetője arról tájékoztatót bennünket: a pincészet dolgozói nem múlik majd a jó minőség. A nagy hordólabintusban már hetek óta szorgalmas munka folyik.

Lent az ásothalmi hűvös pincefalak között az óriási, üvegezett betonhordókban és más edényekben még kétezer hektoliter óbor pihen. (Néhány héttel ezelőtt még ötezer hektó volt.) De már nem sokáig. A motoros szivattyúk szünet nélkül töltögetik az 1. képkönyt látható kis transzport-hordókat, melyek aztán teherkocsikra,

vagonokba kerülnek, s elutaznak, mert kell a hely az új termésnek.

A nagy szőlőgyűjtő kádakon is megszorítják az abroncsokat, hogy később azokkal se legyen már gond. Tizenkétezer mázsa szőlő érkezett az ásothalmi telepre a múlt évben is. A sok édes must nem fért a pincében, ezekben a darabonként 250 hektoliteres alumínium-tartályokba eresztették a felesleget. A 2. képkönyt bemutatott, szinte kisebb lakásoknak is megfelelő alumíniumedények ugyancsak kitarítva, fertőtleníttve várják a szüret kezdetét, vagy inkább a végét. Rájuk leginkább a szüret vége felé szokott sor kerülni.



(Siflis felvétele)

Rengeteg a munka most a présházban is. A tavalyi gépek mellé a kisteleki pincészetből újabb hidraulikus prések is érkeztek. Vámos Sándor szerelő (3. felvételi-könyv) azonban biztosra mondja: mire megérkezik az első szőlő, készen áll az üzem.

Arról szólnak az ásothalmi pincészet dolgozói, hogy kormányunk árpolitikája következtében az állami pincegazdaságok könnyebbé válik most a munka. Az új árak messzemenően érdekelte teszik a termelőt abban, hogy szőlő helyett inkább egyszerű, meg kétszer fejtejt bort adjon el az államnak.